

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Trg J.F. Kennedyja 11

P-1998/2023

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Goranu Iskri, u pravnoj stvari tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o., OIB 25132169807, Zagreb, Lonjička ulica 2A, kojeg zastupa punomoćnik Luka Antunović, odvjetnik iz Zagreba, Horvatova ulica 80A, protiv tuženika HRVATSKE POŠTANSKE BANKE d.d., OIB 87939104217, Zagreb, Jurišićeva 4, kojeg zastupa punomoćnik Ivo Šućur, odvjetnik iz Zagreba, Ribnjak 40, radi isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 8. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju zatezne kamate koje teku na iznos od:

- 6,22 EUR od 6. prosinca 2005. do 30. rujna 2015.,
- 4,33 EUR od 6. prosinca 2005. do 30. rujna 2015.,
- 20,91 EUR od 10. prosinca 2008. do 30. rujna 2015.,
- 29,03 EUR od 8. siječnja 2009. do 30. rujna 2015.,
- 39,73 EUR od 11. veljače 2009. do 30. rujna 2015.,
- 17,38 EUR od 6. ožujka 2009. do 30. rujna 2015.,
- 18,78 EUR od 10. travnja 2009. do 30. rujna 2015.,
- 12,59 EUR od 8. svibnja 2009. do 30. rujna 2015.,
- 15,99 EUR od 5. lipnja 2009. do 30. rujna 2015.,
- 9,73 EUR od 8. srpnja 2009. do 30. rujna 2015.,
- 15,18 EUR od 7. kolovoza 2009. do 30. rujna 2015.,
- 8,38 EUR od 5. rujna 2009. do 30. rujna 2015.,
- 13,36 EUR od 14. listopada 2009. do 30. rujna 2015.,
- 14,53 EUR od 11. studenog 2009. do 30. rujna 2015.,
- 26,22 EUR od 28. studenog 2009. do 30. rujna 2015.,
- 33,91 EUR od 5. siječnja 2010. do 30. rujna 2015.,
- 30,29 EUR od 6. veljače 2010. do 30. rujna 2015.,
- 39,96 EUR od 26. veljače 2010. do 30. rujna 2015.,
- 45,53 EUR od 7. travnja 2010. do 30. rujna 2015.,
- 61,52 EUR od 1. svibnja 2010. do 30. rujna 2015.,
- 77,47 EUR od 9. lipnja 2010. do 30. rujna 2015.,
- 58,50 EUR od 7. srpnja 2010. do 30. rujna 2015.,
- 103,40 EUR od 4. kolovoza 2010. do 30. rujna 2015.,
- 84,58 EUR od 21. rujna 2010. do 30. rujna 2015.,
- 92,73 EUR od 22. listopada 2010. do 30. rujna 2015.,
- 111,93 EUR od 5. studenog 2010. do 30. rujna 2015.,
- 138,38 EUR od 8. siječnja 2011. do 30. rujna 2015.,

- 108,52 EUR od 5. veljače 2011. do 30. rujna 2015.,
- 117,32 EUR od 11. ožujka 2011. do 30. rujna 2015.,
- 110,15 EUR od 12. travnja 2011. do 30. rujna 2015.,
- 130,62 EUR od 11. svibnja 2011. do 30. rujna 2015.,
- 157,32 EUR od 11. lipnja 2011. do 30. rujna 2015.,
- 167,84 EUR od 12. srpnja 2011. do 30. rujna 2015.,
- 283,84 EUR od 11. kolovoza 2011. do 30. rujna 2015.,
- 174,31 EUR od 13. rujna 2011. do 30. rujna 2015.,
- 154,23 EUR od 11. listopada 2011. do 30. rujna 2015.,
- 157,54 EUR od 11. studenog 2011. do 30. rujna 2015.,
- 162,80 EUR od 13. prosinca 2011. do 30. rujna 2015.,
- 171,75 EUR od 11. siječnja 2012. do 30. rujna 2015.,
- 178,51 EUR od 11. veljače 2012. do 30. rujna 2015.,
- 185,71 EUR od 13. ožujka 2012. do 30. rujna 2015.,
- 175,75 EUR od 11. travnja 2012. do 30. rujna 2015.,
- 182,93 EUR od 11. svibnja 2012. do 30. rujna 2015.,
- 189,01 EUR od 12. lipnja 2012. do 30. rujna 2015.,
- 181,53 EUR od 11. srpnja 2012. do 30. rujna 2015.,
- 182,65 EUR od 11. kolovoza 2012. do 30. rujna 2015.,
- 170,61 EUR od 11. rujna 2012. do 30. rujna 2015.,
- 175,02 EUR od 11. listopada 2012. do 30. rujna 2015.,
- 183,17 EUR od 13. studenog 2012. do 30. rujna 2015.,
- 181,61 EUR od 11. prosinca 2012. do 30. rujna 2015.,
- 184,51 EUR od 11. siječnja 2013. do 30. rujna 2015.,
- 173,75 EUR od 12. veljače 2013. do 30. rujna 2015.,
- 170,59 EUR od 12. ožujka 2013. do 30. rujna 2015.,
- 181,98 EUR od 11. travnja 2013. do 30. rujna 2015.,
- 165,59 EUR od 11. svibnja 2013. do 30. rujna 2015.,
- 163,77 EUR od 11. lipnja 2013. do 30. rujna 2015.,
- 161,07 EUR od 11. srpnja 2013. do 30. rujna 2015.,
- 164,91 EUR od 13. kolovoza 2013. do 30. rujna 2015.,
- 169,97 EUR od 11. rujna 2013. do 30. rujna 2015.,
- 175,86 EUR od 11. listopada 2013. do 30. rujna 2015.,
- 177,42 EUR od 12. studenog 2013. do 30. rujna 2015.,
- 183,05 EUR od 11. prosinca 2013. do 30. rujna 2015.,
- 178,01 EUR od 11. siječnja 2014. do 30. rujna 2015.,
- 185,66 EUR od 11. veljače 2014. do 30. rujna 2015.,
- 188,49 EUR od 11. ožujka 2014. do 30. rujna 2015.,
- 187,24 EUR od 11. travnja 2014. do 30. rujna 2015.,
- 181,76 EUR od 13. svibnja 2014. do 30. rujna 2015.,
- 180,23 EUR od 11. lipnja 2014. do 30. rujna 2015.,
- 185,65 EUR od 11. srpnja 2014. do 30. rujna 2015.,
- 190,87 EUR od 12. kolovoza 2014. do 30. rujna 2015.,
- 191,45 EUR od 11. rujna 2014. do 30. rujna 2015.,
- 193,08 EUR od 11. listopada 2014. do 30. rujna 2015.,
- 198,70 EUR od 11. studenog 2014. do 30. rujna 2015.,
- 200,17 EUR od 11. prosinca 2014. do 30. rujna 2015.,
- 200,84 EUR od 13. siječnja 2015. do 30. rujna 2015.,
- 178,17 EUR od 13. siječnja 2015. do 30. rujna 2015.,
- 178,17 EUR od 11. veljače 2015. do 30. rujna 2015.,

- 178,17 EUR od 11. ožujka 2015. do 30. rujna 2015.,
- 178,17 EUR od 11. travnja 2015. do 30. rujna 2015.,
- 178,17 EUR od 12. svibnja 2015. do 30. rujna 2015.,
- 178,17 EUR od 11. lipnja 2015. do 30. rujna 2015.,
- 178,17 EUR od 11. srpnja 2015. do 30. rujna 2015.,
- 178,17 EUR od 11. srpnja 2015. do 30. rujna 2015.,
- 178,17 EUR od 11. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015.,
- 178,17 EUR od 11. rujna 2015. do 30. rujna 2015.,

Po stopi koja je za razdoblje do 31. prosinca 2007. određena čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj zahtijeva isplatu iznosa od 11.685,96 eura sa zateznim kamatama koje teku na iznos od 11.329,62 EUR od 1. listopada 2015. do isplate, na iznos od 178,17 EUR od 13. listopada 2015. do isplate i na iznos od 178,17 EUR od 11. studenog 2015. do isplate, kao neosnovan.

III. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj zahtijeva isplatu iznosa od 6.107,50 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 30. rujna 2015. do isplate, kao neosnovan.

IV. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 7.011,79 EUR, kao neosnovan.

V. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku parnične troškove u iznosu od 2.500,00 EUR u roku od 15 dana.

VI. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 625,00 EUR, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 14. lipnja 2023. podnio tužbu protiv tuženika. U tužbi je naveo da su Ivana Matković Mikulić i tuženik sklopili ugovor o kreditu 30. rujna 2005. kojim je odobren kredit u valuti CHF. Tužitelj je sklopio ugovor o ustupu tražbine s Ivanom Matković Mikulić kojim mu je ustupljena tražbina prema tuženiku po osnovi ništetnosti odredbe o vezanju glavnice ugovora za valutu švicarski franak. Navodi da je na temelju ugovora tuženik korisniku kredita stavio na raspolaganje iznos od 120.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita. Navodi da je u predmetnom ugovoru o kreditu ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula bez jasnih parametara po kojima bi korisnik kredita mogao imati saznanja o konkretnim stopama i tečaju, niti je mogao pregovarati s tuženikom. Navodi da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/17 utvrđeno da je

tuženik u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, koristeći ništetne i nepoštene odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica – švicarski franak, kao i ugovarajući jednostrano promjenjivu kamatnu stopu, čime je tuženik postupio protivno Zakonu o zaštiti potrošača. Ugovor o kreditu sklopljen između Ivane Matković Mikulić i tuženika ispunjava uvjete iz ovih presuda jer je sklopljen unutar razdoblja obuhvaćenog kolektivnom presudom i sadrži ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u švicarskim francima i promjenjivoj kamatnoj stopi. Navodi i da su korisnik kredita i tuženik sklopili dodatak ugovoru o kreditu sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju, te da provedbom konverzije korisnik kredita nije oštećen za preplaćene iznose nastale kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi.

2. Tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je istaknuo prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Navodi da tužitelj kao pravna osoba nije potrošač te da prema odredbi čl. 80. Zakona o obveznim odnosima vjerovnik ne može na trećega prenijeti tražbinu koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugog. Navodi da korisnik kredita nema svojstvo potrošača. Navodi da je dodatkom ugovora o konverziji izvršena konverzija predmetnog kredita u skladu s prisilnim odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj: 102/15). Tuženik je korisniku kredita ponudio konverziju predmetnog ugovora na temelju zakona, a koju je konverziju korisnik kredita dobrovoljno prihvatio. Time je kredit izmijenjen u kredit s valutnom klauzulom u EUR s retroaktivnim učinkom. Navodi da je predmetni dodatak ugovoru kojim je provedena konverzija valjan. Navodi i to da se tužitelj ne može pozivati na utvrđenja iz kolektivne presude jer se ugovorne odredbe iz predmetnog ugovora o kreditu razlikuju od ugovora o kreditu koji su bili predmet kolektivne tužbe. Navodi i to da tuženik ne može biti nesavjesni stjecatelj u smislu čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima. Ističe prigovor zastare.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je pročitao ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (list 11-16 spisa), ugovor o kreditu (list 18-33 spisa), aneks uz ugovor o kreditu (list 34-39 spisa), parametre kamatne stope (list 40-41 spisa), otplatni plan (list 42-47 spisa), dopise (list 50-55, 141 spisa), pisani iskaz Ivane Matković Mikulić (list 136-138 spisa), saslušan je svjedok Ivana Matković Mikulić (list 146-147 spisa), izvedeno je vještačenje po vještaku financijske struke Centar za financijska vještačenja d.o.o. (list 162-230)

4. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 dalje: ZPP) te je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

5. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za isplatu preplaćenih iznosa po osnovi ništetnosti odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli.

6. Iz ugovora o ustupu tražbine utvrđeno je da su Ivana Matković Mikulić i tužitelj sklopili ugovor o ustupu tražbine 10. lipnja 2023. Čl. 1. i 2.1. ugovora o ustupu tražbine ugovoreno je da Ivana Matković Mikulić ustupa tužitelju novčanu tražbinu prema tuženiku nastalu po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu sklopljenog između Ivane Matković Mikulić i tuženika.

7. Tražbina iz čl. 2.1 ugovora o ustupu potraživanja je odrediva, tj. činidba koja je predmet ustupa je odrediva, bez obzira na to što u čl. 2. ugovora o ustupu tražbine nije naveden konkretan novčani iznos. Ugovor o ustupu tražbine sadrži podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja se ustupa, te je vidljivo da se ustupa cjelokupna tražbina ustupitelja prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi predmetnog ugovora o kreditu. Takvim naznačivanjem predmeta cesije činidba je odrediva jer je ustupljena cjelokupna tražbina, vidljivo je koja tražbina je ustupljena, a visina te tražbine se može utvrditi.

8. Nije osnovan tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije koji tuženik temelji na tvrdnji da je tražbina potrošača strogo osobne naravi pa da ne može biti predmet ustupa.

9. Odredbom čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18 – dalje: ZOO) propisano je da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.

10. Suprotno tuženikovim navodima, tražbina koje je predmet ugovora o ustupu potraživanja nije strogo osobne naravi bez obzira na to što je ustupitelj potrošač sukladno čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03 – dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a primatelj je pravna osoba (dakle, nije potrošač). Tražbina koje je predmet ustupa je novčana tražbina, a novčane tražbine nisu strogo osobne naravi neovisno o svojstvu ustupitelja kao potrošača, niti se njihova narav protivi ustupu.

11. Promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet tražbine pa nije odlučno to što je ustupitelj potrošač, a primatelj nije. Identitet tražbine ustupom nije promijenjen što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja. Dakle, novčana tražbina potrošača na temelju potrošačkog ugovora zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač. To znači da se i u odnosu tužitelja kao primatelja te tražbine i tuženika kao dužnika primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača, pa tako i pravomoćne presude u kolektivnom sporu za zaštitu potrošača.

12. Nadalje, i Europski sud zauzima takvo pravno stajalište u presudi C-383/18 od 23. svibnja 2019. (sudska praksa je javno dostupna na Internetskim stranicama Europskog suda). Europski sud je u točki 20. obrazloženja presude C-383/18 zauzeo sljedeće stajalište: "Uvodno valja pojasniti kako okolnost da se sporovi u glavnom postupku vode isključivo između prodavatelja robe ili pružatelja usluga ne predstavlja prepreku primjeni Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkom kreditu. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 24. svojeg mišljenja, područje primjene te direktive ne ovisi o identitetu stranaka u predmetnom sporu, nego o svojstvu stranaka ugovora o kreditu. Međutim, u ovom slučaju potraživanja koja su predmet sporova u glavnom postupku proizlaze iz triju ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenih između triju potrošača i triju tuženika u glavnom postupku te su prenesena na tužitelja u

glavnom postupku nakon prijevremenog ispunjenja obveza prema navedenim ugovorima."

13. Nije sporno da su Volksbank d.d. i Ivana Matković Mikulić sklopili ugovor o kreditu broj 310843 od 30. rujna 2005. Nije sporno da je tuženik sveopći pravni sljednik društva Volksbank d.d.

14. Iz ugovora o kreditu proizlazi da se radi o potrošačkom ugovoru jer korisnik kredita nije obrtnik, niti trgovac pojedinac, već fizička osoba koja ne obavlja registriranu djelatnost pa se radi o potrošaču sukladno odredbi čl. 3. st. 1. ZZP-a. Čl. 2. ugovora o kreditu određeno je da je namjena kredita kupnja stana. Iz iskaza svjedoka Ivane Matković Mikulić Ivane Matković Mikulić jer je logičan i uvjerljiv te u skladu s ugovorom o kreditu, odnosno odredbom čl. 2. ugovora iz koje proizlazi da se radi o kreditu za kupnju stana. Tuženik je ugovor o kreditu sklopio kao banka u čiji redovni predmet poslovanja ulazi odobravanje kredita. Prema tome, tuženik je u tom ugovoru imao ulogu trgovca. Iz izvedenih dokaza ne proizlazi da se predmetni stan koristio za bilo koje poslovne svrhe.

15. Čl. 1. ugovora o kreditu ugovoreno je da je iznos kredita kunska protuvrijednost 120.000,00 CHF po srednjem tečaju tuženika za devize na dan korištenja kredita. Čl. 3. ugovora o kreditu određeno je da se kredit odobrava na rok otplate od 16 godina. Čl. 7. ugovora o kreditu određeno je da korisnik kredita otplaćuje glavnice i kamatu u 192 mjesečna anuiteta.

16. Iz aneksa br. 1. ugovora o kreditu broj 310843 proizlazi da su korisnik kredita i Sberbank d.d. sklopili taj dodatak 21. siječnja 2016. Nije sporno da je tuženik sveopći pravni sljednik Sberbank d.d.

17. Čl. I. tog dodatka određeno je da se njime sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj: 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15, 102/15) vrši konverzija kredita.

18. Čl. II. tog dodatka određeno je da je ukupni iznos uplaćen radi namirenja početno utvrđenih anuiteta po ugovoru o kreditu primjenom izračuna konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF veći od ukupnog iznosa anuiteta s valutnom klauzulom u EUR i iznosi 57.115,95 kn po tečaju otplate kredita na dan 30. rujna 2015. te se smatra preplatom u smislu čl. 19.c., st. 1. t. 5. alineja 1 Zakona.

19. Čl. III. st. 1. tog dodatka određeno je da radi ispunjenja obveza iz Zakona ugovorne strane pristupaju sklapanju tog dodatka i ugovaraju konverziju kredita br. 310843 s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR.

20. Čl. III. st. 2. tog dodatka određeno je da preostala neotplaćena glavnice kredita iznosi 38.226,84 eura u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan 30. rujna 2015.

21. Čl. III. st. 5. tog dodatka određeno je da od dana sklapanja dodatka kredite se otplaćuje u mjesečnim anuitetima koji se sastoje od dijela glavnice i kamate i iznose 622,19 EUR, plativo u kunama po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan dospijeća. Anuiteti dospijevaju na naplatu u mjesečnim intervalima prema

odredbama ugovora o kreditu pri čemu je korisnik kredita obavezan otplaćivati 50,00% anuiteta sukladno odredbi iz čl. II. ovog aneksa sve dok se više uplaćeni iznos u kunama u cijelosti ne iskoristi. Svi potpisnici aneksa potvrđuju da su upoznati da je predmetni iznos preplate preračunat u kune po tečaju na dan 30. rujna 2015.

22. Čl. III. st. 6. tog dodatka određeno je da prilikom dospijeca prvog anuiteta po novoj otplatnoj tablici utvrdit će se razlika između uplata korisnika kredita od 30. rujna 2015. i obveza po ovom dodatku. Stranke su suglasne da će se tako utvrđena razlika smatrati preplatom iz čl. 19.c st. 1. t. 5. Zakona ili manje uplaćenim iznosom iz čl. 19.c. st. 1. t. 6. Zakona te će se sukladno utvrđenoj razlici uvećati ili umanjiti prvi anuitet po novoj otplatnoj tablici.

23. U postupku nije sporno da je pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12, vođen parnični postupak između tužitelja Potrošača – Hrvatske udruge za zaštitu potrošača i tuženika Zagrebačke banke d.d., Privredne banke d.d., Erste & Steiermärkische bank d.d., Raiffeisenbank Austria d.d., Hypo Alpe-Adria Bank d.d., OTP banka Hrvatska d.d., Societe Generale – Splitska banka d.d. i Sberbank d.d., radi zaštite kolektivnih interesa potrošača.

24. Nije sporno da je presudom P-1401/12 od 4. srpnja 2013. pod točkom 8. njene izreke utvrđeno je da je Sberbank d.d. u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju -ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora Sberbank d.d. kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sklapanja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time Sberbank d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditima, koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom Sberbank d.d. i drugim internim aktima banke, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora Sberbank d.d. kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku Sberbank d.d. o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time Sberbank d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje, protivno odredbama tada

važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

25. Nije sporno da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. odbijena je žalba Sberbank d.d. (i ostalih tuženika u tom predmetu) i potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 4. srpnja 2013., između ostalog i u točki 8. njene izreke u dijelu kojim je utvrđeno da je Sberbank d.d. u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

26. Sukladno navedenom, presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 4. srpnja 2013. postala je pravomoćna 14. lipnja 2018. u dijelu koji se odnosi na vezivanje glavnice uz valutu švicarski franak.

27. Odredbom čl. 502.c ZPP-a propisano je da fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. toga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

28. Ova odredba stupila je na snagu 1. srpnja 2013. sukladno odredbi čl. 54. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 57/11), a tužba u kolektivnom sporu podnesena je 2012. godine. Međutim, prema odredbi čl. 53. st. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 57/11) odredbe tog Zakona, pa prema tome i odredba čl. 502.c ZPP-a primjenjuje se na sve postupke koji budu u tijeku na dan njegova stupanja na snagu.

29. Također, i odredbom čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 78/12) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. toga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

30. Pravomoćna presuda P-1401/12 primjenjuje se u ovom postupku u smislu odredbe čl. 138.a ZZP-a bez obzira na to što ovaj parnični postupak nije pokrenuo osobno potrošač, već tužitelj. Kako je već obrazloženo, ustupom tražbine nije došlo do promjene identiteta tražbine i tužitelj ima sva prava prema tuženika koja je imao i vjerovnik Ivana Matković Mikulić. Stoga se na odnos tužitelja i tuženika primjenjuju i svi propisi o zaštiti potrošača, kao i pravomoćna presuda donesena u kolektivnom sporu.

31. Pojam naknade štete iz odredbe čl. 502.c ZPP-a i čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača obuhvaća sve postupke pokrenute radi isplate novčanog iznosa kao posljedice povrede zaštićenih kolektivnih interesa i prava, a ne samo naknadu štete kako je definirana odredbom čl. 1046. ZOO-a, jer tako uskim tumačenjem odredba čl. 502.c ZPP-a i čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača onda ne bi imala smisla.

32. Prema tome, ovaj sud je vezan za utvrđenja i odluku suda u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, a koja presuda je pravomoćna. Zauzeta pravna stajališta u pravomoćnoj presudi u kolektivnom sporu o ništetnosti odredaba ugovora o kreditu u pogledu vezivanja glavnice uz valutu švicarski franak odnose se i na predmetni ugovor o kreditu koji su sklopili Ivana Matković Mikulić i tuženik. Taj ugovor o kreditu sklopljen je 30. rujna 2005., dakle, u razdoblju koje je obuhvaćeno izrekom presude iz navedenog pravomoćno okončanog potrošačkog spora i sadrži identične odredbe o valutnoj klauzuli koje su navedenom presudom iz potrošačkog spora utvrđene ništetnima. Tuženik nije dokazao da je u pogledu ovog konkretnog ugovora o kreditu potrošač dobio sve informacije koje su mu bile potrebne da shvati što navedene odredbe podrazumijevaju i koje rizike nose, niti da se o tim odredbama pojedinačno pregovaralo ili da su bile lako razumljive konkretnom potrošaču, a što je dovelo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana zbog čega su te odredbe ocijenjene kao nepoštene i ništetne.

33. Svjedok Ivana Matković Mikulić iskazala je da su joj u banci ponudili isključivo ugovor o kreditu u valuti CHF te joj nisu dali nikakvo objašnjenje odredbi o valutnoj klauzuli, a nisu joj objasnili niti razlike između valutne klauzule u eurima i valutne klauzule u CHF, već joj je službenik banke rekao kako je kredit u CHF najpovoljniji.

34. Iz iskaza svjedoka Ivane Matković Mikulić proizlazi da joj tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu od 30. rujna 2005. nije dao nikakve informacije o valutnoj klauzuli, niti joj objasnio značenje valutne klauzule i moguće posljedice ugovaranja valutne klauzule u različitim valutama, odnosno razlike u riziku valutne klauzule u švicarskom franku u odnos na rizik valutne klauzule u euro.

35. Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ivane Matković Mikulić jer je u odlučnim dijelovima logičan i uvjerljiv, a također, iz niti jednog dokaza u spisu ne proizlazi da je tuženik dao bilo kakve informacije potrošaču prije sklapanja ugovora o kreditu od 30. rujna 2005.

36. S obzirom na to da tuženik i u pogledu konkretnog ugovora o kreditu sklopljenog s Ivanom Matković Mikulić nije dao potrošaču informacije u vezi valutne klauzule, niti mu objasnio koje su razlike u mogućim posljedicama ugovaranja pojedinih valutnih klauzula (razlike u rizicima CHF i euro), a niti su takve posljedice

mogle biti lako razumljive potrošaču, te da se o ovoj valutnoj klauzuli nije pojedinačno pregovaralo, to se utvrđenja iz presude P-1401/12 u kolektivnom sporu odnose i na ovaj ugovor. Kako su odredbe potrošačkih ugovora o kreditu koje je tuženik sklapao u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. u pogledu valutne klauzule vezane uz švicarski franak već utvrđene nepoštenim i ništetnim pravomoćnom presudom u kolektivnom sporu, to su i odredbe o valutnoj klauzuli predmetnog ugovora o kreditu sklopljenog između Ivane Matković Mikulić i tuženika također nepoštene i ništetne.

37. Međutim, korisnik kredita i tuženik su 21. siječnja 2016. sklopili dodatak ugovoru o kreditu na način da kredit s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit u EUR. U postupku nije sporno da je taj dodatak sklopljen sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj: 102/15 – dalje: ZIDZKP/15).

38. Kada je riječ o mogućnosti ocjene poštenosti zaključenog dodatka ugovoru o kreditu, primjenjuju se odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 41/14 i 78/15 - dalje: ZZP/14), dok se u odnosu na pitanje materijalnopравnih posljedica utvrđene ništetnosti ugovora o kreditu, primjenjuju odredbe ZOO-a koje u tom pogledu nadopunjuju odredbe ZIDZPK/15 i ZZP/14. Među tim propisima nema konkurencije, ali postoji kumulacija o čemu treba voditi računa zato što je cilj odredaba o posljedicama utvrđenja djelomične ništetnosti odredbi potrošačkog ugovora vratiti potrošaču ono što je stečeno bez osnove i platiti zatezne kamate.

39. Pitanjem valjanosti sporazuma o konverziji sklopljenog na temelju ZIDZPK/15, bavio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom sporu, u predmetu Gos 1/2019 u kojem je doneseno rješenje 4. ožujka 2020. U tom predmetu na naznačeno pravno pitanje: "Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli", Vrhovni sud je odgovorio da sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. ZIDZPK/15 je poseban zakon u odnosu na opća pravila koja uređuju matično područje obveznog prava, odnosno ZOO, slijedom čega ne mogu opća pravila ZOO o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZIDZPK/15 o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji. Ovaj sud se u cijelosti slaže s navedenim stajalištem koje je zauzeo i Vrhovni sud u naznačenom predmetu.

40. Dodatno valja naglasiti da je zaštita ekonomskih interesa potrošača, koja uključuje i zaštitu od nepoštenih ugovornih odredbi, nužno povezana s unutarnjim tržištem i kao njegov dio upotpunjuje ostvarivanje tržišnih sloboda. Tržišna sloboda je, u skladu s odredbom članka 49. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 5/14 - dalje: Ustav), temelj gospodarskog ustroja Republike Hrvatske i izvire, među ostalim, iz koncepta socijalne države (članak 1. Ustava), koji obvezuje državnu i javnu vlast da utječu na tržišnu funkciju, odnosno da se miješaju u nju kako bi se osiguralo ostvarenje temeljnih socijalnih prava, ostvarila socijalna sigurnost i izjednačile ili umanjile ekstremne socijalne razlike (tako i Ustavni sud RH, odluka broj U-I-1694/2017

od 2. svibnja 2018.). U kontekstu zaštite potrošača u vezi s pravom na povrat neosnovano isplaćenih iznosa na temelju nepoštene ugovorne odredbe, nacionalni propisi upravo imaju zadatak potrošačima pružiti visoki stupanj zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi, ali uz osiguranje urednog funkcioniranja tržišta i tržišnih sloboda.

41. U tom smislu valja naglasiti da je ZIDZPK/15 upravo i donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene posebno u razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF, i to stoga što je na domaćem tržištu s vremenom izrazito jačao tečaj CHF, rasle su ugovorene promjenjive kamatne stope što je potrošače, u ispunjavanju kreditnih obveza, dovelo u izrazito težak položaj. Stoga je ZIDZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati otplatu kreditnih zaduženja u iznosu i pod uvjetima koji potrošače kao dužnike ne dovode u neravnotežan i dužnički ovisan položaj u odnosu na kreditora kao vjerovnika, vodeći se načelom kojim se osigurava ravnopravan, a nikako povoljniji položaj u odnosu na dužnike koji su ugovorili zaštitni mehanizam u valuti EUR. Taj zakon u tom smislu predstavlja snažnu, izvanrednu, jednokratnu, retroaktivnu i vremenski ograničenu zakonodavnu intervenciju u području potrošačkog kreditiranja. Pritom valja spomenuti da problem kredita vezanih za CHF nije svojstven samo Republici Hrvatskoj, već se pojavio i u drugim državama srednje i jugoistočne Europe, radi čega su zakonodavci i u tim zemljama posegnuli za zakonskim rješavanjem problema, a ta se rješenja razlikuju od države do države jer nema jedinstvenog pristupa rješavanju istog problema u državama članicama Europske unije (tako je do zakonskih intervencija unutar EU došlo u Mađarskoj i Poljskoj, ali na sadržajno drugačiji način nego u RH).

42. Potonju je okolnost, među ostalim, imao na umu i Ustavni sud Republike Hrvatske u postupku ocjenjivanja suglasnosti s Ustavom RH ZIDZPK/15 (U-I/3685/2015) u kojem je odlukom od 4. travnja 2017. ocijenio spomenuti Zakon usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvatio prijedlog većeg broja predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti Zakona s Ustavom. Ocjenjujući u opisanim okolnostima da ZIDZPK/15 zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti, Ustavni je sud posebno naglasio da ZIDZPK/15 ima legitiman cilj jer se njime povećava socijalna zaštita, sprječava se nastavljanje nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i produbljivanja dužničke krize, pri čemu je predmetna mjera u vidu konverzije ocijenjena razmjernom legitimnom cilju koji se želio postići zato što su propisane mjere bile prikladne i nužne, a nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera, s jedne strane, dok, s druge, njome nije nametnut ni prekomjeren teret kreditnim institucijama kao adresatima.

43. Neovisno o tome što se Direktiva 93/13/EEZ u konkretnom slučaju ne primjenjuje (tako i Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018.), a zbog potrebe tumačenja nacionalnog prava u duhu prava EU, valja primijetiti da Direktiva ni inače ne sadrži posebne odredbe koje bi se odnosile na zaštitu potrošača pri ostvarivanju prava na povrat neosnovano isplaćenih iznosa na temelju nepoštene ugovorne odredbe, već se restitucijski zahtjevi, dakle, zahtjevi za povrat neosnovano plaćenih iznosa, ostvaruju isključivo na temelju nacionalnog prava, odnosno prema nacionalnom materijalnom i procesnom pravu sukladno načelu procesne autonomije. Pritom dostignuti standardi

zaštite prava potrošača zbog nepoštenosti ugovornih odredbi u praksi europskih sudova zahtijevaju ostvarenje mogućnosti uspostavljanja stvarne ravnoteže u pravima i obvezama potrošača, s jedne, i trgovca, s druge strane.

44. Relevantne odredbe ZIDZPK/15, kojima je uređeno načelo konverzije i način izračuna konverzije kredita glase:

Članak 19.b

Konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

Članak 19.c

(1) Konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF,

3. početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. ovoga stavka, i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeca glavnice te iznos, vrstu i razdoblje

promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta,

4. iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) pretvore u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Takvi iznosi pretvoreni u EUR i valutnu klauzulu u EUR predstavljaju osnovu za namirenje obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu u EUR i valutnoj klauzuli u EUR iz točke 3. ovoga stavka, pri čemu se poštuje redoslijed namirenja dospjelih obveza sukladno općim uvjetima vjerovnika, ali ne obračunavaju zatezne kamate,

5. ukupni uplaćeni iznos utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR na način iz točke 4. ovoga stavka veći od ukupnog iznosa obroka ili anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih na način iz točke 3. ovoga stavka smatra preplatom koja se:

- ako iznos preplate ne prelazi ukupni zbroj obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, koristi za namirenje budućih obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR koji će dospjeti na način da se sukcesivno kod plaćanja budućeg obroka odnosno anuiteta koji će dospjeti iznos do najviše 50% dospjelog obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR namiri preplatom, sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi, pri čemu ako iznos preplate prelazi više od 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR, preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, vjerovnik i potrošač sporazumom definiraju način iskorištavanja iznosa preplate iznad 50% ukupnog zbroja obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR,

- ako iznos preplate prelazi ukupni zbroj obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR preostalih na dan 30. rujna 2015. prema otplatnom planu iz točke 3. ovoga stavka, vraća potrošaču od strane vjerovnika u roku od 60 dana od datuma prihvata konverzije od strane potrošača.

45. Iz navedenih odredbi proizlazi da je cilj ZIDZPK/15 bio korisnike kredita koji su ugovor sklopili uz valutnu klauzulu u CHF dovesti u isti položaj kao da su ugovor o kreditu sklopili uz valutnu klauzulu u EUR.

46. Sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, a ne mogu ih uređivati suprotno Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva (članak 2. ZOO).

47. Iz navedenih odredbi ZIDZPK/15 i dodatka ugovoru sklopljenog sukladno tim odredbama, proizlazi da banka i korisnik kredita, upravo polazeći od ništetnosti ugovornih odredbe o valutnoj klauzuli, dodatkom ugovoru uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR), time da se razlika između uplaćenih iznosa i

obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, s kojom se, ovisno o okolnostima slučaja, postupi sukladno odredbi članka 19.c stavka 5. ZIDZPK/15.

48. U postupku nije sporno da je dodatak ugovoru o kreditu sklopljen sukladno odredbama ZID ZPK/15, koji zakon je izričito i detaljno uredio način konverzije i koji u tom dijelu predstavlja prisilan propis. U takvoj situaciji odredbe glave II. ZZP/14, koje uređuju pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima, ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovor unose zakonske odredbe prisilne prirode odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku, jer to priječi odredba čl. 49. st. 5. ZZP/14. Tako se u konkretnom slučaju ne primjenjuje ni odredba st. 1. čl. 49. ZZP/14 prema kojoj se nepoštenom smatra ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

49. Slijedom iznesenog, polazeći od činjenice da je dodatak ugovoru o kreditu sklopljen na temelju prisilnog propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, valja zaključiti da njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njihovu ništetnost. Sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZIDZPK/15, kojim su stranke iznova, i to počevši od dana sklapanja ugovora o kreditu, uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, stranke su se prešutno odrekle svojih tražbina koje bi im pripadale po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi, i to u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe članka 19.c ZIDZPK/15. To stoga što zamjena nepoštenih ugovornih odredaba dispozitivnim zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca.

50. Pri ovakvoj ocjeni sud ima na umu ustaljeno stajalište Suda EU prema kojem se u odnosu na poduzetnike poput banaka u istim ili srodnim pravnim odnosima kao predmetnom, potrošač nalazi u slabijem položaju (tako i u odluci broj C-26/13 od 30. travnja 2014.), kao i da je ZIDZPK/15 imao primarni cilj zaštitu potrošača CHF kredita kao slabije ugovorne strane, a ostvarenje tog cilja imalo je veći značaj od pravne sigurnosti druge strane (tako i Ustavni sud, U-I/3685/2015 od 4. travnja 2017., točka 30.). Međutim, ZIDZPK/15 je u odredbama članaka 19.d. i 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još i prije sklapanja ugovora o konverziji proučiti njegove odredbe. Štoviše, još prije donošenja ZIDZPK/15, Vlada Republike Hrvatske je u obrazloženju Konačnog prijedloga tog Zakona (P.Z./899 od 10. rujna 2015.) istakla, među ostalim, da ZIDZPK/15 predstavlja izvanrednu i jednokratnu zakonodavnu intervenciju koja je temelj za "trajno rješenje problema u CHF."

51. Tako je ZIDZPK/15 u čl. 19.d strogim pravilima nametnuo tuženiku kao vjerovniku i trgovcu, brojne obveze prije dostave ponude sklapanja ugovora o konverziji potrošaču, i to: za potrebe provjere izračuna konverzije, izraditi kalkulator na temelju kojeg je izračunata konverzija, koji uključuje detaljan pregled svih elemenata izračuna, i učiniti ga dostupnim svakom pojedinom potrošaču preko svojih mrežnih stranica kojem će potrošač pristupiti preko svog osobnog identifikacijskog broja, zatim

omogućiti potrošaču pristup povijesnom pregledu: općih kretanja kreditiranja, odluka o kamatnim stopama, dnevnih tečajeva primjenjivih na kredite denominirane u CHF i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u CHF te na kredite denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR koje je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u CHF i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u CHF te na kredite denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Ujedno je tuženik kao vjerovnik i trgovac imao obvezu i prije objave spomenutog kalkulatora na mrežnoj stranici pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izvršen u skladu s načinom izračuna propisanim čl. 19.c ZIDZPK/15 te takvo mišljenje objaviti na svojim mrežnim stranicama u roku od 45 dana od dana stupanja na snagu ZIDZPK/15.

52. Pored ovih obveza, vjerovniku je, u skladu s odredbom čl. 19.e ZIDZPK/15, također nametnuta i obveza dostave izračuna konverzije kredita u roku od 45 dana od stupanja na snagu Zakona zajedno s prijedlogom novog ili izmijenjenog ugovora o kreditu, kao i pregleda stanja svih pojedinačnih vrsta tražbina, nadalje i pregled stanja svih pojedinačnih tražbina od potrošača pri čemu izračun konverzije mora sadržavati jasan pregled svih promjena i iz kojega mora biti razumljivo na koji je način utvrđen iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR iz čl. 19.c st. 1. t. 7. ovoga Zakona, iznos preplate iz čl. 19.c. st. 1. t. 5. ovoga Zakona ako je ona utvrđena, odnosno manje plaćeni iznos iz čl. 19.c. st. 1. t. 6. ovoga Zakona ako je on utvrđen.

53. S druge strane, odredba čl. 19.e st. 5., 7., 8. i 9. propisuje obveze potrošača u slučaju prihvata konverzije (obavijestiti vjerovnika o prihvatu u roku od 30 dana), zatim u stavku 5. da učinak konverzije snosi vjerovnik na način da se u poslovnim knjigama vjerovnika konverzija iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate, kao i da razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. t. 1. Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamatama, naknada i troškova iz čl. 19.c. st. 1. t. 4., iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. t. 5. Zakona snosi potrošač. Osim toga, st. 8. čl. 19.e ZIDZPK propisana je i sudbina odobrenih pogodnosti (padaju na teret potrošača), dok je u st. 9. propisano ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita, vjerovnik neće tražiti dodatne instrumente plaćanja, u odnosu na ugovorene, niti postavljati dodatne uvjete potrošaču kojima se bi se derogirala njegova druga prava.

54. U ovakvim okolnostima valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane potrošača budući da je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom se posebno naglašava da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije (za razliku primjerice od mađarskog zakonodavnog rješenja koji tu slobodu potrošaču nije ostavio). S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

55. Naime, učinak konverzije prema ZIDZPK/15 djeluje unatrag što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe (tako i Sud EU u presudi C- 308/15 LGU, točka 62.), i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje.

56. Na taj je način zaključenjem dodatka ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZIDZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZIDZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZIDZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. t. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. t. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. t. 5. ovoga Zakona). Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZIDZPK/15 bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.

57. Potrošač, koji je sklopio dodatak ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZIDZPK/15, nakon sklapanja dodatka ugovoru, po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjeni kamatne stope više nema pravo na povrat više plaćenih iznosa, osim onih iznosa koji nisu bili predmet obračuna konverzije kredita u smislu čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZIDZPK/15. Zatezne kamate od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih anuiteta pa do dana konverzije nisu obuhvaćene obračunom konverzije uređenim posebnim propisom, kako to proizlazi iz ranije navedenih odredbi. Stoga, potrošač ima pravo na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose za razdoblje od plaćanja svakog više plaćenog pojedinačnog anuiteta pa do dana izvršene konverzije 30. rujna 2015.

58. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev je neosnovan u dijelu kojim tužitelj zahtijeva isplatu razlika plaćenih pojedinih anuiteta, već tužitelju pripadaju samo zatezne kamate na više plaćene iznose anuiteta za razdoblje od dana plaćanja pa do dana izvršene konverzije sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a. Zatezne kamate teku od dana izvršenog plaćanja sukladno navedenoj odredbi jer je tuženik kao trgovac prilikom sklapanja ugovora o kreditu morao znati da je koristio odredbe koje su nepoštene.

59. Iz nalaza i mišljenja vještaka Centar za financijska vještačenja d.o.o. proizlazi da u situaciji da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF nije mijenjao tečaj u razdoblju otplate do dana izračuna konverzije, ukupan iznos preplata tužitelja, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, iznosi 11.685,96 EUR, a ukupan iznos kojeg je tužitelj preplatio na ime promjene kamatne stope iznosi 6.771,15 EUR. Ukupan iznos koji je tužitelj manje platio zbog pada tečaja iznosi 707,26 EUR. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da zatezne kamate na preplaćene iznose za razdoblje od plaćanja svakog preplaćenog anuiteta pa do dana izvršene konverzije iznose 7.344,30 EUR. Glavnica po kreditu CHF,

temeljem inicijalnog otplatnog plana, uzevši u obzir početnu kamatnu stopu i tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita bi na dan konverzije iznosila 233.143,03 kn, dok je konverzijom utvrđena glavnica u iznosu od 279.159,99 kn, pa razlika u iznosu nedospjele glavnice po konverziji na glavicu temeljem početnog otplatnog plana i prosječnog tečaja iznosi 6.107,50 EUR.

60. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka jer je izrađen prema pravilima struke, stručno i argumentirano, a niti jedna stranka nije imala primjedbe na činjenični izračun vještaka.

61. Tužitelj je u podnesku od 20. ožujka 2026., nakon provedenog vještačenja, postavio određen tužbeni zahtjev kojim zahtijeva isplatu iznosa od 11.685,96 eura sa zateznim kamatama i iznos od 6.107,50 EUR. Iz toga proizlazi da tužitelj zahtijeva isplatu preplaćenih iznosa po osnovi valutne klauzule (11.685,96 eura) sa zateznim kamatama od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa do isplate, te isplatu razlike iznosa glavnice na dan konverzije (6.107,50 eura) sa zateznim kamatama. Prema tome, preplaćeni iznos po osnovi jednostrane promjene kamatne stope nije predmet ovog postupka jer prema končanom tužbenom zahtjevu tužitelj ne zahtijeva isplatu bilo kojeg iznosa po osnovi promjene kamatne stope.

62. Kako je ranije obrazloženo, s obzirom na to da su stranke uredile svoje odnose dodatkom ugovora o kreditu koji je sklopljen sukladno odredbama ZIDZPK/15, tužitelj ima pravo samo na zatezne kamate obračunate na preplaćene iznose za razdoblje od plaćanja svakog pojedinog preplaćenog anuiteta pa do dana izvršene konverzije 30. rujna 2015. Tužitelju ne pripadaju zatezne kamate do dana sklapanja dodatka ugovora o konverziji jer se konverzija radi s obzirom na dan 30. rujna 2015. To je vidljivo iz odredbe čl. II. st. 2., III., st. 2., III. st. 5 i III. st. 6. dodatka o konverziji gdje se navodi upravo datum 30. rujna 2015. Nadalje, prema odredbi čl. 19.c t. 5. ZIDZPK/15 iznos preplate iz te točke preračunava se u kune po tečaju na dan 30. rujna 2015. i na njega vjerovnik nije dužan obračunati kamatu niti tečajnu razliku, već njih snosi potrošač. Prema odredbi čl. 19.c t. 8. ZIDZPK učinak konverzije utvrđuje se kao razlika:

- stanja neotplaćene glavnice u CHF i valutnoj klauzuli u CHF evidentirane u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. izračunate u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na dan 30. rujna 2015., a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se ograničenje tečaja iz članka 11.d ovoga Zakona odnosi na obroke odnosno anuitete u CHF i valutnoj klauzuli u CHF koji dospijevaju do isteka roka ograničenja iz članka 11.d ovoga Zakona i
- iznosa neotplaćene glavnice iz točke 7. ovoga stavka.

63. Sukladno navedenim odredbama, konverzija se vrši na dan 30. rujna 2015.

64. Tužbeni zahtjev je neosnovan u dijelu koji se odnosi na isplatu glavnice od 11.685,96 EUR i zateznih kamata na taj iznos za razdoblje nakon provedene konverzije 30. rujna 2015., kao i u dijelu kojim zahtijeva isplatu razlike glavnice od 6.107,50 EUR, a osnovan u dijelu koji se odnosi na isplatu zateznih kamata od dana plaćanja svakog pojedinog preplaćenog anuiteta pa do dana izvršene konverzije 30. rujna 2015. Tužitelj navedene zatezne kamate potražuje kao sporedno potraživanje na svaki pojedinačni preplaćeni iznos anuiteta (a ne obračunate u apsolutnom iznosu) pa

je o tome odlučeno u granicama postavljenog zahtjeva. Početak tijeka zateznih kamata proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka jer je vještak u tablici u nalazu i mišljenju naveo iznos i dan plaćanja svakog više plaćenog anuiteta. Apsolutni iznos kamata koje je vještak izračunao u nalazu i mišljenju nije odlučan jer tužitelj ne potražuje zatezne kamate u apsolutnom iznosu, već kao sporedno potraživanje s određenim tijekom na glavnici.

65. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. U tužbi tužbeni zahtjev za isplatu nije bio određen, već je tužitelj u tužbenom zahtjevu potraživao isplatu preplaćenih iznosa po osnovi valutne klauzule sa zateznim kamatama, navodeći da će iznos glavnice i zateznih kamata odrediti nakon provedenog vještačenja. Takav tužbeni zahtjev nije bio određen pa se u takvoj situaciji primjenjuju odredbe čl. 109. ZPP-a, odnosno sud je sukladno odredbi čl. 109. st. 1. ZPP-a trebao pozvati tužitelja da ispravi tužbu na način da postavi određen tužbeni zahtjev. Odredbom čl. 109. st. 3. ZPP-a propisano je da ako podnesak vezan za rok bude ispravljen odnosno dopunjen i predan sudu u roku određenom za dopunu ili ispravak, smatrat će se da je podnesen sudu onog dana kad je prvi put bio podnesen. U ovom predmetu tužitelj je postavio određeni tužbeni zahtjev i prije nego što ga je sud pozvao da to učini sukladno odredbi čl. 109. st. 1. ZPP-a. U toj situaciji također se smatra da je tužba podnesena onog dana kada je prvi puta podnesena sukladno odredbi čl. 109. st. 3. ZPP-a, dakle, 14. lipnja 2023. Pogrešno tuženik navodi da je tužba podnesena u rujnu 2023. godine. Tužba je predana sudu putem informacijskog sustava u primjeni u sudu (e-komunikacija) 14. lipnja 2023. Drugačijim tumačenjem, odnosno tumačenjem da je zahtjev postavljen tek onda kada je tužitelj podnio podnesak kojim je postavio određeni tužbeni zahtjev, došlo bi do procesne neprihvatljive situacije, odnosno procesno nejednakog položaja tužitelja kojeg je sud pozvao ispraviti tužbu prema odredbi čl. 109. st. 1. ZPP-a i tužitelja koji je sam ispravio tužbu ne čekajući poziv suda u smislu odredbe čl. 109. st. 1. ZPP-a. Prema tome, zahtjev za isplatu zateznih kamata postavljen je onda kada je tužba prvi puta podnesena, a to je 14. lipnja 2023. Tražbina po osnovi povrata onoga što je stranka primila na temelju ništetne odredbe, kao i zateznih kamata na taj iznos, kao sporednog potraživanja, zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a jer za tu tražbinu nije propisan poseban zastarni rok. Zastara restitucijskog zahtjeva po osnovi ništetne odredbe ugovora počinje teći od pravomoćnosti presude kojom se utvrđuje ništetnost te odredbe (takvo stajalište zauzima Vrhovni sud Republike Hrvatske Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020.). Tužba za zaštitu kolektivnih interesa potrošača podnesena je 4. travnja 2012., a presuda je postala pravomoćna 14. lipnja 2018., što znači da u pogledu restitucijskih zahtjeva po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli zastara počinje teći 14. lipnja 2018. Tužba u ovom parničnom predmetu je podnesena 14. lipnja 2023., dakle prije proteka općeg zastarnog roka računajući od pravomoćnosti presude u kolektivnom sporu.

66. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da da ističe prigovor radi prebijanja u parnici u iznosu od 57.115,95 kn sa zateznim kamatama od 22. siječnja 2016., ali da ga ističe podredno, za slučaj da tužitelj uspije u parnici. Tužitelj u pogledu glavnog potraživanja nije uspio u parnici, već isključivo sa sporednim potraživanjem zateznih kamata koje teku do 30. rujna 2015. Kako tuženik ističe prijeboj samo podredno ako tužitelj uspije u parnici, a tužitelj s glavnicom nije uspio, to niti tuženikova traž bina po osnovi glavnice nije predmet prijeboja. U odnosu na zatezne kamate, tuženik, u prijeboj stavlja glavnici sa zateznim kamatama od 22. siječnja 2016., dakle, zatezne kamate na potraživanja tužitelja i tuženika se ne poklapaju s tijekom u niti jednom dijelu. O

prigovoru radi prebijanja u parnici može se odlučivati samo do visine do koje je prihvaćen tužbeni zahtjev. S obzirom na to da je tužbeni zahtjev u pogledu glavnice odbijen, a prihvaćen za zatezne kamate kao sporedno potraživanje s tijekom do 30. rujna 2015., to nema mjesta odlučivanju o tuženikovom prigovoru jer predmet njegovog prigovora nisu zatezne kamate koje bi se odnosile na razdoblje do 30. rujna 2015., već za razdoblje nakon toga.

67. Tužitelj je u pogledu glavnog potraživanja izgubio u parnici, a sukladno odredbi čl. 35. st. 1. ZPP-a za vrijednost predmeta spora uzima se samo vrijednost glavnog zahtjeva. Kako je u pogledu glavnog zahtjeva tuženik u cijelosti uspio u parnici, to mu je tužitelj dužan nadoknaditi parnične troškove sukladno odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a. Tuženiku su priznati samo oni troškovi koji su bili potrebni radi vođenja parnice i odmjereni su prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/23 – dalje: Tarifa) sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a. Vrijednost predmeta spora iznosi 17.793,46 EUR prema određeno postavljenom tužbenom zahtjevu.

68. Prema Tbr. 52. t. 4. Tarife sud primjenjuje tarifu koja je na snazi u trenutku donošenja odluke.

69. O troškovima postupka odlučeno je u granicama postavljenog zahtjeva, kojim granicama je sud vezan sukladno čl. 2. ZPP-a.

70. Tuženiku su priznati troškovi sastava odgovora na tužbu u iznosu od 500,00 EUR prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, zastupanja na ročištima od 19. veljače 2024. i 27. svibnja 2024. u iznosu od 250,00 EUR prema Tbr. 9. t. 2. Tarife jer se na tim ročištima raspravljalo samo o procesnim pitanjima, za ročišta od 1. srpnja 2024. i 8. svibnja 2026. u iznosu od 500,00 EUR za svako ročište prema Tbr. 9. t. 1. Tarife, što ukupno iznosi 2.000,00 EUR. Tuženiku je priznat i trošak PDV-a (25%) prema Tbr. 46. Tarife u iznosu od 500,00 EUR pa ukupni priznati troškovi iznose 2.500,00 EUR.

Zagreb, 18. lipnja 2026.

Sudac
Goran Iskra

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, odnosno u roku od 15 dana od primitka presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA:

tužitelju po punomoćniku

tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30889-9f0cf**

Kontrolni broj: **00378-7caf6-c6269**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=GORAN ISKRA, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.